

— Защо ти е толкози мжно?

— На мене ли? Не ми е мжно.

— Ами карашъ я една, намокри ми очитѣ.
Да не би да си окахъренѣ. Ненчо, ще те по-
питама нѣщо, ама ти не ми вържи косурѣ.

— Питай, дѣдо!

— Кжде ходи миналата нощъ? Нали на-
лѣгахме синца вечерѣта. Посрѣдъ нощъ се
пробудихъ да видя огрѣла ли е керванката.

Като се понадигнахъ, видѣхъ единия ти
биволъ станалъ правъ, гледа къмъ Одаитѣ.
Отидохъ къмъ колата, нѣма те. Каж ми пра-
вичката, тамъ ли бѣше?

— Тамъ.

— Въ Одаитѣ? Не трѣбваше да ходишъ.

— Защо?

— Защото тамъ щѣха да му взематъ
душата.

— За тета ли приказвашъ?

— За него. И той бѣше като тебе. Помня
го, като че го виждама предъ очитѣ си. Сти-
сналъ синджиритѣ, кривналъ калпакъ, а по-
дире му камбанката, и подиръ камбанката
цѣлия керванъ. Коя година бѣше, не мога ти
каза. Хубаво жито откарахме на морето, добри
пари вземе, и се връщахме весели. Като на-
ближавахме Одаитѣ, тетю ти се отлжчи и
кривна къмъ селото. Думахме му, не слуша.
Да видиме, каже, кой ще ме спре. Предъ чеш-
мата имъ ще разпегна и ще засвирия на мо-